

Jeg har en hel del bemærkninger, men de har egentlig mere med det næste lovforslag at gøre, så dem vil jeg undlade at komme med her. Det er nogle af de samme ting, som hr. Tom Behnke var inde på i forhold til metadonbehandlingen og stofbehandlingen i det hele taget, men dem vil jeg vente med.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Jeg oplever egentlig, at vi i øjeblikket befinder os i en periode, hvor indsatsen mod narkotikamisbrug er nået til et vendepunkt, hvor vi er ved at bevæge os væk fra det, som hr. Tom Behnke beskrev som en holdning, der går ud på, at kampen mod narkotikaen ikke kan vindes, til en holdning, der går ud på, at kampen godt kan vindes, men at det drejer sig om at finde det rigtige grundlag at føre kampen og sikre indsatsen på.

Det er jeg meget enig i. Det, man kan sige er vigtigt, er, at det ikke kun er her i Folketingssalen, vi har den holdning, men at den er bredere funderet både blandt dem, der har med narkomaner at gøre, hos narkomanerne selv og også i befolkningen som helhed.

Jeg oplever egentlig meget klart ude omkring et engagement i bekæmpelsen af narkotikamisbrug og et ønske i brede dele af befolkningen om at bruge de ressourcer, gøre den indsats, vise den opmærksomhed, der skal til for at gøre noget ved det her problem. Vi kan vel aldrig slippe helt af med det, men vi kan i hvert fald sørge for, at det bliver mindre, og forhindre, at nye grupper af unge kommer ud i stofmisbrug. Det er jo helt afgørende vigtigt, at vi har det som et fælles udgangspunkt, og det var også den tone, jeg oplevede gik igen i stort set alle ordførertalerne.

Det er klart, at når vi skal tage stilling til de ændringer, som der er lagt op til her, kan man med fuld ret gøre sig overvejelse over, om vægten skal ligge det ene eller det andet sted, når vi f.eks. taler om visitationskompetence, som er en af de ting, der har været diskuteret. Det er jo rigtigt, som flere har sagt, at grundholdningen er, at vi skal forsøge at koordinere og samle indsatsen så godt som overhovedet muligt og spille på de strenge, vi nu engang har, og hvis private institutioner hører til blandt de strenge, skal vi selvfølgelig også bruge dem.

Hvordan den helt nøjagtige udformning skal være, skal vi selvfølgelig diskutere i udvalget, og vi skal finde frem til en form, som kan få fuld entusiastisk opbakning både i amterne og i kommunerne.

Jeg er glad for den sidste henvendelse, det sidste hørings svar, vi har fået fra Kommunernes Landsforening. Lovforslaget var først sendt ud til én høringsrunde, og der var en klar afstandtagen fra Kommunernes Landsforenings side til det punkt, der drejede sig om at give amterne visitationsansvaret. Efter den høringsrunde blev der så lavet nogle ændringer i lovforslaget; bl.a. kom mulighederne for at delegerer kompetencen til kommunerne ind i billedet, og forpligtelsen til et tæt samarbejde blev præciseret, sådan at det blev understreget, at der skal være et fælles ansvar for amterne og kommunerne. Det har så bevirket, at Kommunernes Landsforening i sit andet hørings svar bl.a. skriver:

»Amtsrådsforeningen og Kommunernes Landsforening synes ikke at være særlig langt fra hinanden, hvad angår visitationskompetencen til behandlingsindsatsen på narkoområdet.«

Det siger de på grundlag af lovforslaget, som det ser ud nu. Derfor tror jeg, at det vil kunne lade sig gøre at finde en form, som kan vinde bred opbakning, uden at vi svigter det mål at sørge for en samlet indsats i narkobehandlingen.

Når det drejer sig om en bedre evaluering og en viden om, hvad der er gået godt, og hvad der er gået galt i den indsats, vi har ydet i de senere år, er det jo sådan, at Centret for Rusmiddelforskning er gået ind i en omfattende evalueringsplan af de ting, der er sat i værk, så vi på den måde skulle kunne få en viden om, hvad det er, vi måske skal lade ligge, og hvor det er, vi i højere grad skal sætse i årene fremover.

Hr. Villy Søvnald spurgte, hvad vi gør med de narkomaner, der ikke kan få behandling: Hvad skal der ske med dem? Som hr. Villy Søvnald selv sagde, er der med de midler, der netop er blevet sat af, lagt op til en fordobling af indsatsen over en 4-årig periode. En af grundene til, at vi gradvis optrapper den økonomiske indsats, er jo, at det simpelt hen tager noget tid at få uddannet noget mere personale, og at det tager tid at få etableret nogle nye behandlingssteder. Men det er klart, at man hele tiden må vurdere, om de tilbud, vi har, er tilstrækkelige.

Jeg lægger selv vægt på, at den forstærkede indsats skal forbindes med et opsøgende arbejde, for man kan jo spørge: Hvad med de narkomaner, som ikke selv er i kontakt med nogen, der kan hjælpe dem til behandling? Det er jo tit de allersvageste grupper, der er helt isolerede fra både metadonudlevering og fra instanser, der kunne hjælpe dem i gang med behandling,